

számot kell vetni; szaporán kezd kottyolni s a gát felé siet, utána kis gyermekei. Ott aztán meghuzódik, szétteríti két szárnyát s alábugjik valamennyi apróság.

Most már nyugodtan huzza be fejét, de azért még mindig figyelmesen nézdegél az égre. A kosztros kakas is félre-félre bil-lenti a fejét s le-felles, nagyot kiált, fölborzolja tollát és sarkantyuját megfeszítve áll készen a harcra. A tyukok szétrebbennek, egyik-másik kotkodácsol is félelmében. A kacsák lekapják fejüket s összefutva hápognak. A bari is mozdulatlanul áll, csak a szemével pislog hol a megriadt szárnyas népre, hol meg a boci-ra, mintha tanakodnék, hogy miért van ez a nagy riadalom a kis udvarban.

Ekkor egy bozontos fejü apró gyerek tipeg ki a pitvarajtón, nagy szakajtó van kezében, alig bírja, csak úgy tántorog vele. Egyszerre vége az udvar népeisége riadalmának, oda szalad valamennyi, még a kis boci is nagyokat ugorva.

Az eresz alá is beszáll egy kis madár, elhallgatnak a csipegető apróságok ott is, csak valami csendes csicsérgés hallatszik le az udvarra, mintha a jó szülő játszadoznék, nevetgélne gyűgő apró fiaival. édesen, csendesen...

Nógrády László.

A vörösbecgü

Összel, amikor vándormadaraink elköltöznek és a néma erdő lombtalanul, sötéten tekint a távolba, a mi kedélyünk is elborul. Ilyenkor olyan üdítő a kietlenné vált erdőből közelünkben leszálló madarak látása. Szívesen látott vendég valamennyi, a cinkék is, a varjak is, a sármányok is, a bubos pacsirta is, de legkedvesebb valamennyi között mégis a vörösbecgü.

Akit nem érdekelnek a madarak, s nem ügyel rájuk, annak is szemébe ötlük ilyenkor az a kis fúrge szárnyas, amely bizalmatlanság nélkül ott ógyeleg körülötte, mintha minden áron észre akarná vétetni magát. Ha aztán kevés figyelemre méltatták, a többi már az ő gondja, hogy tetszelős külsejével, életvidám, pajzán kedvességével behízelegje magát. Mikor még nyári vendégeink nem érkeztek meg, mikor ólomszürke, szomoru ég borul az erdőre, olyan jól esik a száraz, szörke gallyakon megpillantani az élénk színü vörösbecgüt. Magunk is földvidulunk láttára, amint vidám csicsérgésével megeléinkiti a nagy, szomoru erdőt. De ezt a nagy örömet, melyet nekünk szerez, gyakran megkeserüli szégyény, ha fagyos napok állanak be, nem annyira a hideg, mint gyengéd testalkata miatt. Azért a téli napokban különösen meghatóan énekel, panaszkodva csicséreg, de amint a mosolygó nap-sugár eltűnik; vele megy az ő lobbanó reménye is. Amikor a téli szél aztán végre meleg esőt hozva, enyhévé teszi a levegőt, a vörösbecgüek elhagyják a kerteket s páronként vonulnak a lomb-

erdőkbe vagy fenyvesekbe, hol hajnalkor és késő alkonyatkor, mikor a többi madár alszik, énekelnek legszebben. Azután néhány nap múlva hozzá látnak házi tűzhelyük megépítéséhez. A fészek helyét hamar meglelik, mert hiszen az sokféle kinálkozik, itt egy kis üreg vagy faodu, ott egy fagyökerek között megduzzadó mohaágy, vagy ha más nincs, az erdőőr szegény házának teleje is megfelel. De akárhol fészkel is, arra mindig ügyel, hogy fészket valami fölötté lévő lomb vagy tárgy fődje. Ahogy megvan a hely, megkezdődik a szorgos munka s egy-két nap alatt készen áll a meleg fészek, amely csakhamar megtelik apró tojásokkal. Erről a kedves madárról mondok el egy történetet.

Egy hideg téli nap kora reggelén vörösbecy jelent meg ablakom párkányán, s hol elrepült onnan, hol visszazállott újra. Amikor elszállt, kenyérmorzsát szórtam oda számára, amit visszazállva csakhamar szépen felszededetett. Néhány nap múlva újra megjelent s megismétlődött ez a játék. Többszöri látogatás után egyszer kinyitottam az ablakot s tréfásan így szóltam hozzá:

— Gyere, gyere be, mert kis tollruhád ugyancsak szellős ebben a kemény hidegben.

A kis vörösbecy pedig csak nézett reám, mintha megértette volna szavaimat, aztán egyszerre csak hopp! Berepült a szobába, körül-körül röpülte azt, mintha csak a butorokkal akart volna megismerkedni, végre egy magas szekrény tetejére ült. A kis vörösbecy kora tavaszig vendégünk maradt, a gyerekek etették nagy gonddal, de többnyire a szekrény tetején tartózkodott, csak néha röppent le az asztalra vizet inni. Ilyenkor mintha nem is félt volna tőlünk. Ott ugrált a tányérok között s csipegetett mindenhől, amit elért.

Az első tavaszi napok egyikén aztán az aranyos napsugarak kicsalták a fölnyitott ablakon. Azt hittük, sohasem látjuk többé s nagyon elszomorodtunk kedves kis vendégünk távozásán. Ám este felé újra csak ott kopogtatott már a mi vörösbecyünk az ablakon. Beengedtük s néhány napig újra a régi, kedves vendégünk maradt. Kirándulását azonban csakhamar megismételte, de este újra csak bebocsátást kért az ablakon. Egyszer aztán végleg elmaradt a mi kis madarunk s nem is gondoltunk rá többet. A következő télen, ugyanabban az időben, mint az első alkalommal, újra megjelent ablakunknál egy vörösbecy és olyan otthonosan kérezkodett, hogy meglepetve kiáltottunk fel:

— Itt van a mi kis vándorunk, megjött újra!

A telet azután megint nálunk huzta át, de amikor az első tavaszi napsugár végighintette a határt, bucsut vett tőlünk s azóta sem láttuk többet. Talán valami érte szegényt...

Aki szereti a madarakat, s foglalkozik velük, igen sok és meglepő tulajdonságot találhat bennük.